

Hvem kan forstaa, at en Turist ikke i Kioskerne kan købe Souvenirs med hjem som Minde fra den By, han har besøgt.

Hvem kan forstaa, dette ikke kan lade sig gøre?

Ikke ret mange!

Saadan er det i Dag, men saadan var det ikke indtil 1922, hvor det tillodes de danske Kiosker at sælge de Varer, som var naturlige Salgsvarer i en Kiosk, men ved Lukkelovsrevisionen dette Aar bestemtes det, at disse Varer ikke maatte forhandles i Bykioskerne.

.... og dette er en Uretfærdighed!

* * *

Indtil dette Tidspunkt havde de danske Kiosker arbejdet under Lukkeloven af 19. Juni 1908, der kun omhandlede ganske faa Ting og alligevel viste sig at være mere rummelig end de efterfølgende Lukkelove. Ifølge Lukkeloven af 1908 maatte de danske Kiosker, der havde aabent ud over almindelig Lukketid, handle med *Aviser, Bøger, Tidsskrifter og deslige*.

Kortfattet, men rummelig, og der var Tilfredshed hos alle, naar man da lige undtager Boghandlerforeningere, der gjode alt for at fortrædige Kioskerne, som af Publikum var blevet modtaget med Glæde. Boghandlerforeningerne saa en Fare i den Popularitet, som Kioskerne efterhaanden oparbejdede og derved fik flere og flere Kunder. Boghandlerforeningerne brugte alle til Raadighed staaende Midler for at begrænse Kioskernes Salgsomraader, skønt de selv tog flere og flere Varer ind i Bogladerne, saa disse efterhaanden kom til at ligne alt andet end Boglader, men var fyldt med Lædervarer, Keramik o. lign.

Gennem 23 Aar har de danske Bladhandlere arbejdet paa en Forbedring af Vareomraadet, men saa at sige uden noget virkeligt Resultat, og altid mærkede vi, at Boghandlerforeningernes Indflydelse hos Lovgivningsmagten var stærkere end vor, skønt vi havde den største Sympati hos Publikum.

Mange vil maaske sige, at det med Boghandlerforeningernes Modstand er blevet et Komplex hos os, men det er ikke rigtigt, hvad man bl. a. kan se af en Udtalelse, som daværende Handelsminister Hauge fremkom med under et Møde med os. Handelsministeren udtalte: „Forsøg dog, om De ikke kan blive enige med Boghandlerne om den Lukkelov, det vil da blive meget lettere at faa en for Dem tilfredsstillende Ordning“.

En saadan Ministerudtalelse var ikke til at tage fejl af, og vi gjorde Forsøget, idet vi indbød „Den danske Provinsboghandlerforening“ til et Møde. Boghandlerforeningen indvilgede i et saadant, men ønskede, at „Københavns Boghandlerforening“ ogsaa deltog, hvilket vi intet havde at indvende mod.

Desværre endte Mødet uden Resultat, ja, af enkelte Boghandlere blev det næsten betragtet som en Fornærmelse, at de danske Bladhandlere tillod sig at søge Forstaaelse med Boghandlerne, og der er heller ikke siden kommet noget ud af Forsøget, skønt det er en Kendsgerning, at Forholdet mellem Boghandlerne og Kioskejerne lokalt er det bedste de allerfleste Steder.

Siden 1923 — altsaa i 23 Aar — har vi ved de forskellige Lukkelovsrevisioner forsøgt at opnaa at faa de begaaede Uretfærdigheder ændret, men stadig løbet Panden mod en Mur, fordi vi i de forskellige Udvalg ingen Repræsentation har haft, der kunde tale vor Sag, hvorimod Boghandlerne altid har haft en Repræsentant, der kunde varetage deres Interesser, ja, endog engang havde baade en Boghandler og en Boghandlermedhjælper i Kommissionen.

Vore Repræsentanter er altid ved Foretræde blevet modtaget med største Velvilje, men da dette ogsaa er det eneste, vi har opnaaet — udover nogle faa betydningsløse